

Titel:	<i>Obruni, obruni!</i>
Auteur:	Marieke Dijkers, 1982
Uitgeverij:	Boekenbent Barneveld
Jaar van uitgave:	2009
Aantal pagina's:	136
Genre:	Hier-en-nu / andere culturen
Prijs:	

Recensie: Marieke Dijkers, *Obruni, obruni!* (2009)

Stel, je bent een gezellige meid van dertien jaar, het is leuk op school en je hebt al sinds de kleuterschool dezelfde hartsvriendin. Dan vertellen je ouders je doodleuk, dat je gaat verhuizen. Niet zomaar naar een andere stad, nee, naar een ander land. Naar Ghana om precies te zijn. Wat zou jij daarvan vinden? De hoofdpersoon uit dit boek, Jolien, vindt het verschrikkelijk! Gelukkig is het slechts voor een jaar, al lijkt dat jaar in de eerste paar weken wel een eeuwigheid te gaan duren. Een klein lichtpuntje is, dat zelfs in Ghana het internet toegankelijk blijkt te zijn. Jolien kan per e-mail dus contact houden met haar beste vriendin Vivian.

Jolien komt in Ghana in een heel andere wereld terecht. Zij wordt nagekeken door de mensen op straat en vaak ook aangesproken. Van alles willen ze aan haar kwijt. Ze is immers blank en dus rijk! Kleine kinderen roepen haar na: "Obruni, obruni!", hetgeen 'blanke' betekent. Toch went ze hier langzamerhand wel aan. Dan ontmoet ze een jongen op straat, die haar heel enthousiast aanspreekt. Hij vertelt haar hoe mooi ze is en vraagt naar haar leeftijd. Dan vraagt hij haar met hem te trouwen. Wanneer ze dit resoluut afwijst, blijkt de jongeman van geen wijken te weten. Gelukkig komt op dat moment de Nederlandse Marlies, die Jolien bij de jongen vandaan sleurt. Marlies woont al lang in Ghana. Zij wordt door de lokale mensen Mari genoemd. Ze is getrouwd met een Ghanees en samen hebben ze een kindertehuis met 29 kinderen. Wanneer Jolien met Mari meegaat, verliest ze haar hart aan de kinderen. Vanaf die dag is ze 'onderdeel van het meubilair' in het kindertehuis.

Marieke Dijkers is een voormalig docente op een scholengemeenschap in Denekamp. Een aantal keer bezocht zij Ghana en dat is te merken aan het gedetailleerde verhaal. Deze dame weet de sfeer en de werkelijkheid van Ghana goed te beschrijven. Marieke heeft in Ghana kennis gemaakt met Mariëtte en Moses, die een kindertehuis beheren. Door hen geïnspireerd schreef ze dit verhaal over Jolien. Daarom maken de belevenissen van Jolien met de kinderen uit het kindertehuis zo'n indruk op je. Werkelijk, er zijn momenten dat een bakje tissues goed van pas komt! Want in Nederland heb je het toch eigenlijk verschrikkelijk goed. Wat een schril contrast met het leven van velen in Ghana. Vooral het verhaal van de kleine Rebecca, die HIV heeft, is erg aangrijpend. Een andere tranentrekker is het moment, waarop Jolien op de markt met een rotsmoes een baby in haar armen gedrukt krijgt. De moeder moet nog even een boodschap doen, maar komt niet meer terug om het kindje op te halen...

Obruni, obruni! is weliswaar geen literair hoogstandje, maar wel zeer goed en duidelijk geschreven. Het is een meeslepend verhaal. Dat is maar goed ook. De auteur heeft met haar verhaal al veel jongeren op de been gekregen om het kindertehuis van haar vrienden in Ghana te sponsoren. Ook de opbrengst van haar boek gaat naar dit goede doel. Hoewel het meisjes waarschijnlijk meer aan zal spreken dan jongens, zou het goed gebruikt kunnen worden voor een discussie in de klas en wie weet met een bijbehorende sponsoractie!